

WARATJE

Warempel

Weer een verhalenbundel

door

Berend Huisjes

© 2021 Berend Huisjes / Uitgeverij U2pi

Titel: Waratje

Auteur: Berend Huisjes

Uitgeverij U2pi, Den Haag, www.uitgeveriju2pi.nl

Druk: JouwBoekdrukkerij.nl

ISBN 978 94 9324 078 0

NUR 300

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande toestemming van de uitgever.

Voorwoord

Drie hoofdstukken zijn autobiografisch, dat is bij het hoofdstuk aangegeven. In de overige hoofdstukken zijn de personages fictief. Een overeenkomst met bestaande personen berust op toeval. Wees dan vooral vereerd met dit toeval.

Inhoudsopgave

Hoofdstuk 1 – Coranapandemie en het ommetje	7
Hoofdstuk 2 – Een bijzondere fles wijn	27
Hoofdstuk 3 – De onweerstaanbaar knappe Marie-José uit Vlissingen	36
Hoofdstuk 4 – Hotel Homan Hoogeveen	78
Hoofdstuk 5 – Bloedschennig kind	91
Hoofdstuk 6 – Joyriden en het geheime doosje	102
Hoofdstuk 7 – Suikerfeest	130
Hoofdstuk 8 – Hoteldebotel	138
Hoofdstuk 9 – Militaire dienstplicht	152
Hoofdstuk 10 – Onbekende verliefdheid	194
Hoofdstuk 11 – Vrolijke Frans	206

Hoofdstuk 1 – Coronapandemie en het ommetje

(Autobiografisch: over mijzelf = ik, samen met Yvonne = wij)

Bezige bijen

Ik ben heel mijn leven altijd zeer actief bezig geweest. Werken, uitgaan, studeren en sporten, de volgorde en prioriteit mag u zelf invullen, heb ik zelf altijd gedaan. Zowel in mijn geboorteplaats Hoogeveen als later in Zeeland (in 1965 ben ik verhuisd naar Vlissingen). Ondanks mijn pensionering ben ik nog zeer actief op diverse fronten. Ik sport actief bij de gymnastiekvereniging Olympia in Kapelle, via het zogenaamde GALM-project. Dat is door de sportbonden opgezet samen met de universiteit van Groningen om ouderen meer te laten bewegen (**Groninger Actief Leven Model**). Mijn vrouw Yvonne was daar al lid van. Ik ben daar in 2010 lid van geworden. Na een curieuze valpartij, per ongeluk veroorzaakt door Yvonne, toen nog niet mijn vrouw, ben ik in het ziekenhuis beland. Yvonne verzorgde de lief-en- leedpot voor het galmclubje. Ze kwam met een bloemetje langs en om een lang verhaal kort te maken, ze is nooit meer weggegaan en in 2011 zijn we getrouwd. Deze valpartij heeft mij geïnspireerd tot het boek: *Valpartij met gevolgen*. Dat was mijn tweede boek. In 2018 ben ik begonnen met het schrijven van boeken. Ik ben heel mijn leven al op zoek naar waar

mijn vader was bij mijn geboorte in november 1944. Mijn vader was maanden daarvoor door de Duitsers gearresteerd en het verhaal ging dat hij was tewerkgesteld bij een bedrijf in Osnabrück. Eind 2018 ben ik actief op zoek gegaan om toch achter de waarheid te komen. Dat lukte eerst deels en later vrijwel geheel. Yvonne zei tegen me: “Daar kun je wel een boek over schrijven.” “Zal wel gek wezen om dat te doen”, was mijn antwoord. Maar na een nacht slapen zei ik: “Ik ga dat doen.” In april 2019 verscheen mijn boek: *Ik zoek mijn vader*. Sindsdien kan ik niet meer stoppen met schrijven. Na deze twee boeken zijn van mijn hand ook de volgende titels op de markt gekomen: *Pieters Pad*, *Het Kunstgebit* en *Tekkered*. En ik zit vol inspiratie voor nog meer boeken, die soms al in een vergevorderd stadium verkeren.

In januari 2020 zijn Yvonne en ik lid geworden van de tafeltennisvereniging Kapelle. Wekelijks worden er op de woensdagmiddag trainingen verzorgd.

Ook het passief beleven van sport doen wij beiden graag. Op de televisie naar sport kijken is erg fijn, maar het leukste is om zelf de wedstrijden van onze geliefde voetbalclub Ajax te bezoeken. Wij zijn in het bezit van een seizoenkaart en bezoeken alle thuiswedstrijden van Ajax. We gaan altijd met de trein naar het stadion. Dat is comfortabel en ontspannen. Op elke wedstrijddag zijn we ten minste acht uur van huis. De Europese

thuiswedstrijden beginnen vaak om 21.00 uur. Dan kunnen we niet meer met de trein in Kapelle komen. We gaan dan met de auto naar het station in Roosendaal en kunnen dan om 01.00 uur met de laatste trein in Roosendaal aankomen en zijn dan omstreeks 02.00 uur weer thuis. Bij thuiskomst relaxen we even, nuttigen een glaasje en kijken soms nog delen van de wedstrijd terug. De herhalingen heb je helaas niet in het stadion. Daarna kruipen we onder de wol, dikwijls pas omstreeks 04.00 uur, en de volgende dag staan we op tijd weer op om het meestal drukke programma van die dag uit te voeren.

Yvonne en ik zijn mantelzorger voor een oudere vrouw van 91 jaar uit een naburig dorp. Eind februari 2020 heeft ze een plaatsje in het verpleeghuis Cederhof in Kapelle gekregen. Daardoor is onze taak minder geworden, de directe zorg ook. Mevrouw verbleef eerst op een tijdelijke kamer en na een paar weken kreeg ze haar definitieve kamer. Door ons is alles voor de verhuizing geregeld, maar twee dagen voor de definitieve verhuizing ging het verpleeghuis op slot als gevolg van de coronamaatregelen. Net als alle verpleeghuizen in ons land. De verhuizer en wij mochten niet meer in het verpleeghuis komen en bezoek was ook niet meer toegestaan. Met onze privéauto hebben we alle spullen die verhuisd moesten worden bij de poort van het verpleeghuis afgezet op een rolcontainer, die

daarna door het personeel van het tehuis naar haar kamer is gebracht. We hadden ook nieuwe meubelen voor haar uitgezocht, niet te groot en uit voorraad leverbaar. Door de woninginrichter zijn ook deze meubelen bij de poort afgezet. Het was een hels karwei om alle overbodige spullen een andere bestemming te geven, want alle tweedehandswinkels gingen ook dicht en de met hen gemaakte afspraken konden niet worden nagekomen. Met behulp van enkele stevig uit de kluiten gewassen mannen hebben alle grote spullen een andere bestemming gekregen. Mevrouw woonde in een huurappartement en dat moest half april 2020 leeg en schoon worden opgeleverd. Het is allemaal gelukt, maar het was aan onze lichamen wel te merken dat we geen twintig jaar meer zijn (77 en 72 jaar inmiddels). Maar we waren van de straat en hadden een doel en bezigheden, heel anders dan in de perioden van de lockdown die zouden volgen. Waarover later meer.

Ook zijn we mantelzorger voor Yvonne's broer in Den Haag. De ondersteuning van hem moest door de lockdown steeds meer op afstand. Fysieke aanwezigheid was vaak niet mogelijk of niet toegestaan.

Yvonne was penningmeester, o.a. voor de hartstichting Zuidwest Nederland en de afdeling Kapelle-Biezeling van de Vrouwen van NU. Ook voor ons Galmgymclubje beheert ze de lief- en leedpot, door mij meestal de

liefde- en leedpot genoemd vanwege de totstandkoming van ons huwelijk. De boekhoudkundige kant van al deze activiteiten nam ik later op mij.

Samen met onze twee vriendinnen Ankie en Corrie ondernemen we altijd leuke dingen. Wandelen, fietsen, diverse uitstapjes, vakanties in Nederland en het buitenland. Ook dit geeft onze vrije tijd een leuke invulling.

Op mij wordt door velen zeer regelmatig een beroep gedaan op het gebied van financiën, belastingen, huisvesting, omgaan met de moderne digitale wereld, enzovoorts. Jaarlijks verzorg ik voor ongeveer veertig mensen hun belastingaangifte en aanvragen voor toeslagen. Gelukkig was niemand daarvan bij de toeslagenaffaire betrokken. Mocht dat wel het geval geweest zijn, dan zou dat voor mij een brevet van onvermogen zijn geweest. Al deze werkzaamheden en adviezen liggen in het verlengde van mijn beroep dat ik heb uitgeoefend.

Het spreekt vanzelf dat we als oudjes ook de nodige aandacht aan onze kinderen en negen kleinkinderen geven en ze graag thuis ontvangen voor vermaak en lekker eten. Dat laatste is iets wat we sowieso graag doen, het verzorgen van etentjes bij ons thuis voor familie en bekenden.

In de voorjaarsvakantie bieden we al vele jaren een week vakantie aan voor onze kinderen, kleinkinderen en twee zeer goede vrienden, meestal in België of Duitsland en in 2019 in Friesland , dat wat taal betreft ook wel buitenland lijkt.

Het veelvuldig bezoek aan theaters mag ook niet onvermeld blijven.

Onze dagen zijn gevuld met allerlei zaken. Ook kunnen we gelukkig enorm genieten van onze gelijkvloerse woning op een prachtige plek aan een mooie waterplas in Biezelinge. Eeuwen gelden was daar de haven gevestigd, die in open verbinding stond met de Westerschelde.

Coronapandemie (COVID-19)

Begin 2020 brak de coronapandemie uit. Dat gaf allerlei beperkingen. Het was zeer ingrijpend voor velen en financieel een ramp voor veel ondernemers. Vrijwel iedereen heeft daarmee te maken gekregen in de vorm van het inperken van de persoonlijke vrijheden. Helaas werden veel mensen getroffen door het coronavirus, soms met dodelijke afloop. Dit laatste is het allerergste, maar voor ik over de invloed van de beperkende maatregelen op mijn persoonlijke leven verder schrijf, wil ik nogmaals benadrukken dat het getroffen worden door het virus, zeker met een dodelijke afloop, het ergste is wat men kan overkomen. Het schrijven over de

gevolgen van de oplopende beperkingen is niet als klaagzang bedoeld, maar om te laten weten wat de gevolgen voor mij persoonlijk en mijn naaste omgeving waren. Ook wil ik benadrukken dat ik volledig de regering steun in het nemen van de maatregelen om het coronavirus te bestrijden. Iedereen heeft uiteraard het recht om daar anders over te denken. Maar het is voor mij onaanvaardbaar om hier met niet wettelijke middelen tegen te protesteren. Vernielingen, het verspreiden van desinformatie en zelfs van complete leugens grenst aan het opzettelijk ontwrichten van de maatschappij. Ik ben geen viroloog of anderszins deskundig op het gebied van de bestrijding van deze zeer ernstige pandemie. Daarom vertrouw ik op deskundigheid van de daartoe aangestelde functionarissen. Niemand is alwetend en onfeilbaar, iedereen mag zijn of haar mening hebben over de getroffen maatregelen. Maar bewust de ernst van de situatie te ontkennen met leugens en desinformatie zoals de beweging 'Viruswaarheid' verspreid, is beneden alle peil. Deze groep heette eerst 'Viruswaanzin'. Door mij wordt deze groep als een stelletje doorgedraaide volksverlakkers beschouwd.

Stadionbezoek Ajax

De voetbalcompetitie werd in maart 2020 stilgelegd en niet meer uitgespeeld. Op 1 maart 2020 was de

wedstrijd tegen AZ ons laatste bezoek van deze competitie aan de Arena.

Met een zeer beperkt aantal toeschouwers werd maanden later een begin gemaakt met het weer toelaten van publiek bij de wedstrijden. Wij werden ingeloot voor de vriendschappelijke wedstrijd tegen Hertha Berlin in augustus 2020. Het voelde zeer emotioneel om weer in het stadion te zijn. Er waren heel veel beperkingen zoals een grote afstand tussen de supporters, niet op je eigen vertrouwde plek zitten en verboden te juichen, zingen, enzovoorts. Op een afstand zag je bekenden, maar het was niet toegestaan naar hen toe te gaan.

Op 25 september 2020 werden we ingeloot voor de competitiewedstrijd tegen Vitesse van het nieuwe seizoen. Dezelfde strenge beperkingen golden, met iets meer toeschouwers. Het was fijn om er te zijn, maar ook heel onwezenlijk in het bijna lege stadion. Sport is emotie, maar nu bleef het beperkt tot innerlijke emotie. Het was en is een heel onwezenlijk gemis om niet hartstochtelijk mee te kunnen leven met de wedstrijd. Het gekunstelde 'leve de Koning' op Prinsjesdag, gevolgd door 'Hoera, hoera, hoera' en daarbij de hand tot schouderhoogte opsteken, lijkt nog geweldig vergeleken met de opgedrongen doodse sfeer in een stadion! Je mocht alleen maar komen en vertrekken binnen een bepaald tijdsslot. Het was de laatste wedstrijd van het seizoen 2020-2021 met publiek. Lege stadions en

wedstrijden op TV volgen was het vervolg. Het was vreselijk saai om niet naar het stadion te mogen. Hopelijk mag het wel weer in het seizoen 2021-2022. Als dat uitblijft, vrees ik het allerergste voor het voortbestaan van vele clubs in het betaalde voetbal.

(Opmerking: bij het voltooiën van dit boek, najaar 2021, golden er weer andere regels.)

De amateurclubs werden nog erger getroffen. Daar werd de competitie weer stilgelegd, evenals de trainingen. Schoorvoetend mocht er vanaf maart 2021 weer getraind worden bij de senioren tot 27 jaar, waarvan akte! Jongeren tot 18 jaar mochten wel trainen, maar geen wedstrijden spelen.

Verpleeghuis

De bewoners van verpleeghuizen mochten vele maanden geen enkel bezoek ontvangen. Alleen vlak voor het moment van het uitblazen van de laatste adem mocht een zeer naaste aanwezig zijn. Dikwijls was het te laat en dan stierf iemand in alle eenzaamheid! Dit was vreselijk voor de bewoners, maar ook voor de naasten en de mantelzorgers, zoals mijn vrouw en ik. Contact kon alleen via de telefoon, wat erg lastig is als iemand slechthorend is. In normale situaties kan een verkeerd verstaand woord nog wel eens komisch zijn, maar niet als de telefoon het enige communicatiemiddel is.

Videobellen was de volgende stap. Dit moest dan wel gedaan worden met behulp van het personeel van het verpleeghuis en hun apparatuur. Alles werd allemaal

met de beste bedoelingen georganiseerd, maar het ontbreken van fysieke bezoek was een groot gemis voor de betrokkenen, hun familie en mantelzorgers. Later kwamen er wat versoepelingen, maar wel altijd met heel veel regels die de spontaniteit eruit haalden.

Kleinkinderen mochten niet op bezoek komen, fysieke aanraking was uiteraard niet toegestaan en het verplicht dragen van een mondkapje droeg niet echt bij om lekker te praten met iemand die slechthorend is. Alle begrip voor de beste bedoelingen van alle maatregelen, maar om de laatste tijd van je leven opgesloten te moeten leven is ook een zeer hoge prijs. Hulde voor het personeel van het verpleeghuis in Kapelle voor de manier en reusachtige inzet om het leed voor hun kwetsbare bewoners te beperken en waar het kon toch nog wat leuks te organiseren. Naar ik aanneem was dit in vrijwel alle verpleeghuizen in Nederland het geval.

Zelf sporten bij de vereniging

Aanvankelijk kon er door ons 70-plussers met wat beperkingen nog gesport worden. Maar soms waren die beperkingen zodanig dat het onmogelijk was voor de leiding om dit verantwoord te organiseren. De trainingen werden gestopt en zijn inmiddels al meer dan een halfjaar niet meer toegestaan.

Dit is ook het geval met de tafeltenniscompetitie. In januari 2020 was ik weer begonnen met tafeltennissen, na 45 jaar. Met heel veel plezier deed ik het en mocht

zelfs meedoen in de competitie in het laagste team van de club. Niet vanwege mijn kwaliteiten, denk ik, maar om voldoende spelers te hebben. Voor mij maakte het niet uit, met genoeg heb ik die uitnodiging aanvaard en in het najaar van 2020 heb ik als toen 75-jarige mijn debuut gemaakt bij een officiële wedstrijd van de NTTB (tafeltennisbond). Helaas bleef mijn deelname beperkt tot twee competitiewedstrijden: binnensporten waren en zijn nog steeds niet toegestaan. (*Opmerking: bij het voltooiën van dit boek, najaar 2021, golden ook hier weer andere regels.*)

Om toch maar wat te kunnen oefenen hebben we zelf een tafeltennistafel aangeschaft en opgesteld in onze tuinkamer. Deze ruimte is eigenlijk iets te klein, maar we prijzen ons gelukkig dat we deze mogelijkheid hebben. Door de vele beperkingen van de lockdown is het helaas niet mogelijk om anderen ook een balletje te laten slaan. We mogen slechts één volwassen bezoeker per dag ontvangen. In de meeste gevallen is dat een kind met een kleinkind of kleinkinderen jonger dan twaalf jaar.

Toch bewegen

Bewegen is erg belangrijk, daarom zijn we ook lid van onze sportclubs. Vanwege de lockdown waren we aangewezen om te wandelen of te fietsen. Daar hadden we weer last van de beperking van de groepsgrootte. In onze vrije tijd ondernemen we zulke activiteiten graag met onze twee vaste vriendinnen. Met wat creativiteit konden we dat oplossen zonder de regels te overtreden.

Bij een sportclub heb je vaste tijden, maar nu moet je steeds met elkaar afspreken. Gevolg is dat de regelmaat ontbreekt. Niet bij onze twee vaste vriendinnen, want weer of geen weer, die trekken er toch wel dagelijks op uit.

Op hun uitnodiging schuiven wij aan, op gepaste afstand uiteraard. Tijdens een fietstocht bij prachtig weer op Hemelvaartsdag 2020 was ik kampioen om met mijn fiets te vallen, zelfs twee keer op dezelfde dag. Toen ik een paar maanden later in Beilen (Drenthe) weer viel op een fietstocht van hotel naar hotel nam ik het besluit om een andere fiets aan te schaffen, waarbij ik met mijn voeten zittend op het zadel de grond kon aanraken. Tevens werd de fiets met trapondersteuning uitgerust met een middenmoter in plaats van een voorwielmoter. In het najaar van 2020 is die fiets geleverd, ook eentje voor mijn lieve vrouw Yvonne. Het is een zeer goede keus, hebben velen mij verzekerd en wonderwel ben ik nog niet één keer met mijn nieuwe fiets gevallen. Maar eerlijkheidshalve, er zijn in de winterperiode nog niet veel fietskilometers mee gemaakt. De lakmoesproef zal dit jaar (2021) volgen, maar ik heb er alle vertrouwen in.

Het Ommetje

Tweede lockdown in december 2020

De maatregelen werden steeds strenger. We mochten bijvoorbeeld nog maar één volwassen persoon per dag ontvangen en alleen de essentiële winkels mochten openblijven. De dreiging van het instellen van een avondklok is ook werkelijkheid geworden.

Het was en is nog steeds – begin april 2020 – buitengewoon saai en eentonig geworden. Samen iets ondernemen is er niet meer bij. Samen winkelen mag al